

יא'של

ב"ה, כ"ז מרחשון, ה'תשל"ה
ברוקלין

שלום וברכה!

במענה למכתב כת"ר מיום ועש"ק פ' חיי שרה,

ממהר הנני לענות כיון שתקותי חזקה שגם כת"ר ינצל כל השפעתו שניתנה לו בהשגח"פ — להפצת הענין דהדה"נ ע"י כל נשי ובנות ישראל מתחיל מגיל חינוך, וכמדובר בארוכה ע"ד גודל חשיבות הענין וכו' וכו' בכו"כ הזדמנויות, ובודאי לדכוותי דכת"ר א"צ בכתיבה עד"ז כ"א רק להעתיק מחז"ל דאין מזרזין אלא למזרזין וכל עש"ק עולם (במובן דזמן) מלא הוא.

יא'של

נדפסה בקונטרס נרות שבת קודש ח"א (תשל"ה) ע' 14. לקו"ש ח"א ע' 287.
האגרת היא אל מו"ה מאיר בלומנפלד. אגרות נוספות אליו — לעיל חכ"ד טרפח. ח"ה א'רכה.
להפצת הענין דהדה"נ: ראה לעיל אגרת יא'שכד, ובהנסמן בהערות שם.
מחז"ל: ספרי נשא בתחילתו. במדב"ר פ"ז, ו. וראה מכות כג, א. לעיל ח"א אגרת מג.
עולם .. מלא: עפ"י סנהדרין לז, א.

וע"ס מכ' כת"ר :

א. איך אפשר להשוות בכלל להאמהות נערות ותנוקות להדליק נרות של שבת?

תקנו תקנה והנהיגו מנהג ופשט הדבר בכל ישראל (בלי הרמב"ם ה' ממרים רפ"ב) **שכאו"א** יאמר אחרי אמירת תהלים ו**בנוגע לעצמו** – יה"ר שתהא אמירתו כאילו אמרם דוד מלך ישראל בעצמו. יתרה מזו בנוגע ל**נדו"ד** אמחז"ל (מאמר נפלא ביותר): כל המצות שעשו לפניך האבות ריחות היו אבל אנו שמן תורק שמך (שהש"ר עה"פ לריח שמניך) – וידוע ביאור אדמוה"ז¹ בזה שקודם הציווי במ"ת הי' קיום המצות כפי ובמדה בכחות של ה**בנ"א** מקיים המצוה – משא"כ לאחר מ"ת מקיים זה **כאו"א בשליחותו** של נותן התורה ובכחות של ה**מצווה**². ועוד נקודה בדבר (שלכן קל יותר הקיום) שלאחרי (שהי') מעשה אבות (נעשה עי"ז) סימן (וסיוע) לבנים.

ב. רבקה ע"ה הדליקה אחר הנשואין.

מחלוקת בזה. ואדרבה רוב הדעות שהי' קודם לנשואין וכמפורש בפדר"א פט"ז ועוד (הובאו בתו"ש) וזהו פשוטו של מקרא ולא העיר רש"י אחרת, וק"ל. ולהעיר שגם להדיעה **דמעשה** ההדלקה הי' לאחרי הנשואין

(1) ד"ה להבין כו' שדורות הראשונים (ס' תקסב ע' יא).

(2) במושגי הלכה – במ"ת נתחדש **שנצטוו** על העשי' ושהמעשה (והפעולה) הוא העיקר והעושה ואופן העשי' – ד"י שיהי' עיי' הראוי לשליחות* – בן ברית. וזהו ג"כ ההדגשה ויה"ר הנ"ל שתהא **אמירתו** וכן במחז"ל **הידוע** מתי יגיעו **מעשי** למעשה כו' ולא מתי **אגיע** (תדא"ר רפכ"ה).

(* דהמצות „הן שלוחי" (תנחומא ויגש ו). ועיין לקוטי תורה לאדמו"ר הזקן ויקרא

א, ג.

איך אפשר להשוות כו': במכתבו שואל על הנדפס בעיתון אַלגעמיינער זשורנאַל משיחת כ"ף מרחשון ה'תשל"ה (ראה לקו"ש חט"ו ע' 163 ואילך), שמפרשת חיי שרה יש ללמוד שגם ילדה מגיל שלש צריכה להדליק נרות שבת קודש, והלימוד הוא מרבקה אמנו, וגודל פעולת ההדלקה שהי' נר דלוק מע"ש לע"ש. ושאל ע"ז איך אפשר להשוות תינוקות להאמהות.

שהש"ר: פ"א, ג (א).

הראוי לשליחות – בן ברית: קידושין מא, ב.

מעשה .. לבנים: ראה תנחומא לך לך ט. ב"ר פ"מ, ו.

רוב הדעות כו': ראה גם בלקו"ש שם הערה 33.

— אין זה מכריח כלל לאפושי פלוגתא ולומר דפליג ג"כ בנוגע לחיוב ההדלקה. ועוד וג"ז עיקר — גם לאחרי הנשואין בהיותה (לרש"י ועוד) בת ג"ש — אין ההדלקה אלא ענין דחינוך.

מאחז"ל דלמדין מרבקה דאין משיאין האשה אלא מדעתה (ב"ר פ"ס יב והובא גם בפרש"י עה"ת) — אינו ענין לכאן ואין סתירה לכאן — ואדרבה הוא כש"כ וק"ו באם בנוגע א) לקטנה ב) להסכם בכללות הענין קודם הקידושין בפועל צ"ל לדעתה עאכו"כ כו'. וראה ג"כ רש"י על הרי"ף ר"פ האיש מקדש.

ג. בנוגע לאין למדין מקודם מ"ת כו' — כבר האריכו בזה בכו"כ. וראה אנציק' תלמודית בערכו. וש"נ.

ויש להאריך בכהנ"ל.

בכבוד ובברכה.